

Brussel, augustus 1879

1

Ik ben Jeanne, Jeanne Geerling, negentien lentes jong, geboren op 17 juni 1860 in Brussel, waar ik al mijn hele leven woon, samen met mijn mama, Anne van den Heuvel, mijn papa, de bekende architect Otto Geerling, en mijn jongere zussen.

Mijn leven was tot voor kort niet echt avontuurlijk te noemen. Eerder saai. Eerlijk gezegd: oersaai. Een leven in dienst van de Heer, Bijbelstudie en evangelisatiewerk, waar weinig of geen plaats was voor spannende, avontuurlijke, smachtende liefdesavonturen, zoals die uitgebreid worden beschreven in de boeken die ik stiekem lees.

Maar daar kwam vorige maand opeens verandering in, toen meneer Chrispeels bij ons thuis aanklopte. Een knappe twintiger, in tegenstelling tot de meeste van zijn medestudenten aan de Vlaamse Opleidingschool voor Evangelie, waarvan mijn papa een van de bezielers is.

Wij krijgen hier vaak jonge toekomstige evangelisten en leraars van de Opleidingschool op bezoek.

Want wie klopt, hem zal worden opengedaan.

— Matteüs 7, vers 7-11

Papa noemt die droogstoppels altijd bij hun voor- naam, maar eist van ons dat wij zowel de oudere mentors als de jonge studenten netjes en beleefd aanspreken met ‘meneer’. Meneer Pieterszen, meneer Vandenbrink, de eenbenige, strenge meneer Bokma, meneer De Jonge, meneer Van Trijffel, meneer Wau- ters en nog een hoop anderen. Maar meestal zijn die meneren dus niet moeders mooiste en ruiken ze duf, naar kaarsvet en mottenballen. Ook de jonge studen- ten. Op meneer Chrispeels na, die heerlijk ruikt naar nagerijpte appels.

Onze deur staat trouwens voor iedereen open. Vorig jaar overnachtten hier zelfs nog een Nederlander en zijn zoon, die daarna ook nog een tijdje les heeft ge- volgd in de Opleidingsschool. Een rosharige, zwijg- zame, benige kerel met een wereldvreemde, dromerige blik in zijn ogen.

Maar terug naar meneer Chrispeels, die sinds zijn eerste bezoek intussen nog vier keer langs is geweest. Zogezegd om papa iets te vragen. Al kwam hij duidel- ijk om mij te zien. Ik krijg altijd weer kriebels in mijn buik als ik terugdenk aan het moment dat onze blik- ken voor het eerst in elkaar bleven haken en zijn mooie, donkere ogen zich diep in die van mij boorden.

Met als gevolg dat, telkens er nu wordt aangeklopt, mijn hart sneller begint te slaan. In de hoop dat...

‘Jeanne... Jeanne!’

‘Eh... ja, mama.’

‘Je zat weer te dromen, Jeanne.’ Het klinkt als een verwijt. Mama vindt immers dat meisjes van negentien niet moeten dromen, maar doen. *Ledigheid is des duivels oorkussen*, zegt de Bijbel. Mama zet de lege emmer voor mijn voeten.

‘Haal jij aanmaakhoutjes voor het fornuis?’ vraagt ze, terwijl ze weer in de keuken verdwijnt.

Ik klap mijn boek van de zussen Loveling dicht, sta op van mijn stoel en neem de emmer op, als er opeens wordt aangeklopt. Mijn hart wipt op in mijn borstkas.

Papa kijkt op van zijn krant en werpt een blik op de klok. Halftien. Een onchristelijk laat uur om nog iemand een bezoek te brengen. Zeker op zondag.

‘Doe jij open, Jeanne?’

Ik zet de emmer weer op de vloer, haast me naar de deur, trek nog snel al mijn kleren in de plooi en haal diep adem. Mijn hart bonkt almaar sneller in mijn slapen, terwijl ik de zware eikenhouten voordeur opendoe.

Een natte windvlaag waait me in het gezicht. Ik huiver en schrik me een bult bij het zien van de late bezoeker. Een paar tellen kijken de graatmagere, armoedig geklede, druipnatte man en ik elkaar strak aan.

‘Papa!’ hoor ik mezelf roepen.

‘Mijn excuses voor dit late bezoek,’ verontschuldigt de man zich. ‘Maar ik...’

Papa staat opeens naast mij en kijkt al even verwonderd naar de haveloze kerel.

‘Goienavond, meneer Geerling. Mijn excuses voor dit late bezoek. Ik overnachtte hier vorig jaar samen met mijn vader en...’ De argwanende blik op papa’s gezicht smelt weg.

‘Meneer Van Gogh! Vincent, de zoon van Theodoros,’ glimlacht hij, terwijl hij de deur, die ik in een reflex weer halfdicht had gegooid, wijd opendoet. ‘Maar komt u toch binnen voor u nat wordt tot op uw hemd.’

2

De weë geur van natte, ongewassen kleren walmt mijn neus binnen, wanneer ik met de volle emmer aanmaakhoutjes de woonkamer weer binnenkom.

Meneer Van Gogh ziet er een stuk ouder uit sinds hij hier vorig jaar met zijn vader bleef slapen. Veel magerder en bleker. De deftige kleren die hij toen droeg, hebben plaatsgemaakt voor vieze lompen. Zijn schoenen zien er meer versleten uit dan die van de bedelaars en zwervers, die we af en toe op straat tegenkomen.

Maar hij heeft nog altijd die indringende, wereldvreemde blik in zijn ogen. Al lijkt de regen het meeste vuur erin te hebben geblust.

Ik ga weer op de stoel bij de kachel zitten en doe alsof ik verder lees in mijn boek van de zussen Loveling.

‘Heeft u al gegeten, meneer Van Gogh?’ vraagt mama.